

Від автора

Коли я надсилала ці нотатки у видавництва, мені стабільно приходили відмови.

«Не на часі»

«От через пів року буде тренд»

**«Додайте чогось яскравого, з підва-
лу чи бомбосховища, бо ви пишете
просто про звичайне життя»**

**«Особисті переживання мають дуже
велику цінність, але наскільки саме ва-
ша історія буде цікавою сторонньому
читачеві, який нічого про вас не знає?
Чи справді широкому колу абсолютно
різних читачів варто показувати ці осо-
бисті й інтимні переживання?»**

Чесно, я не дуже розумію, як я маю дода-
ти те, чого не пережила? Придумати? Щоб
що? І чому читач має щось про мене знати
наперед, до того, як розгорне мою книжку. А
ще не розумію, про які такі інтимні пережи-
вання йшлося, бо тут я просто описувала по-
точне життя пересічної київської родини, без
інтиму, оголення, душевних травм та іншого
«гаряченького», яке зазвичай хоче бачити ви-
давець. Тож пишу як є, без прикрас і приду-
мувань трилерів, яких не було.

Війна заскочила мене, як і багатьох українців, удома, в Києві, на Лісовому масиві, де ми з коханим вже щасливо мешкаємо понад 20 років. Чи готувалися ми до того всього? Ні. Взагалі не думали, що повномасштабне вторгнення можливе.

Звісно, знали й пам'ятали про 2014 рік, слідкували за подіями, дивувалися з останніх новин про відведення, скорочення видатків на озброєння, але якось не було відчуття, що наш звичний світ котиться в прірву.

Аж до четверга 24 лютого 2022 року.

У цей звичний четвер я прокинулася рано, бо мала їхати в офіс, щоб розкласти наклад корпоративної газети. В часи карантину це була неабияка подія.

Протягом кількох годин вранці я все ще не йняла віри, що війна з Росією дісталася нашого столичного регіону, і намагалася якось організувати викладку газет в офісі, бо наклад таки приїхав, але нам уже заборонили з'являтися на роботі. Тож наївна я пробувала комусь зателефонувати, щоб вмовити щось зробити з надрукованою корпоративною пресою, але на мене всі дивилися, як на несповна розуму.

— Яка газета? Ми готуємося евакуюватися з Києва, виїжджаємо за кілька годин! — кричали мені в слухавку колеги.

Я дивувалася, але все ще не уявляла масштабів подій, аж поки не надійшли новини про ракетні удари по Києву та висадку десанту в Гостомелі. Поговорила із сестричкою, яка живе там, і вона навіть скинула у месенджер відео вертолітного бою, зняте з вікна їхньої квартири.

Аж тоді до мене дійшло.

Далі дні тижня й дати втратили свій сенс. Щоб не з'їхати з глузду, я записувала події та якісь супутні емоції, які переживалися тут, вдома, в рідній столиці.

День 1

От не збиралася писати, але таки напишу, бо вже повна стрічка про «всьо пропало — в Києве голод і пустие полкі магазинов». Воно, звісно, як часом кажуть мої друзі, що наш масив десь там під Черніговом, тому не показник, але я тут і напишу про тут.

Отже:

✓ наш головний проспект — вільний в обидва боки: збиралися кудись валити — валіть;

✓ люди чинно гуляють вулицями з дітьми та собаками;

✓ дехто збирає клумаки і пакує автівки — з богом!

✓ дехто валить до метро з такими самими клумаками — щасливо!

✓ під деякими аптеками є немаленькі черги, під іншими — нема. Причини не знаю;

✓ тільки-но була у Форі — все на полицях, можна розплатитися карткою, все працює. Хліба, правда, нема;

✓ бачила чималу чергу на АЗС. Але на проспекті в іншій АЗС — буквально кілька авто;

✓ банкомати порожні, але відділення банків працюють. Люди стоять у черзі запла- тити за квартиру — спеціально спитала.

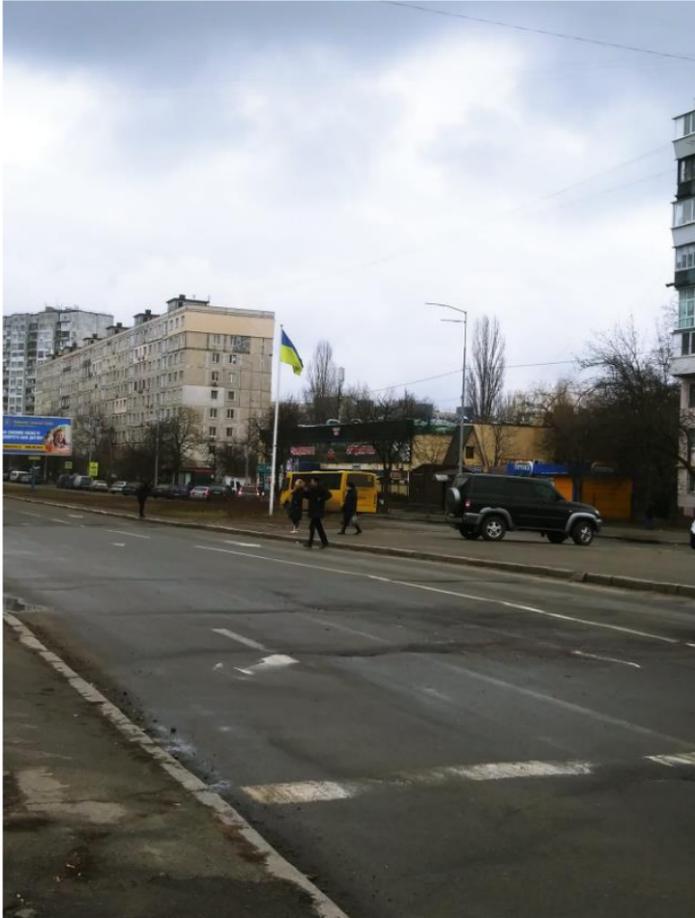
Знаєте, гуляла сьогодні своїм масивом і впіймала себе на думці, що інакше дивлюся на звичні речі.

Ось продеренчав трамвай коліями — старенький, але ошатний, у блакитній вишиванці.

Ось проїхала маршрутка — сьогодні майже порожня; і який вона має приємний жовтенький колір!

Ось прапор посеред вулиці: скільки разів тут ходила і навіть не помічала, що він тут, а він є і зігриває душу й серце. Завтра знову туди піду.

Люблю тебе, Києве мій!

Прапор на вул. Шолом Алейхема: щодня перевіряла, чи є на місці.

День 2

Сьогодні на нашому масиві тихо — люди чинно гуляють вулицями з дітьми та собаками, але вже меншими натовпами. У нашому умовному бомбосховищі — дофіга місця, люди курсують туди-сюди, але тре' брати із собою каремат, бо сидіти нема на чому. Чому умовному? Бо насправді це просто підвал з одним виходом під панельним будинком. І хто зна, що станеться, якщо в нього влучить ракета.

Банки й банкомати не працюють. Аптеки теж не працюють. Зате варять каву аж у двох вуличних кав'ярнях!

Тішуся, що нема покинутих тварин. Корм для них у магазинах є, але його суттєво поменшало на полицях. В АТБ — черга, всередину пускають по кілька людей. Змели воду — вже кілька годин не працює водогін, але світло і зв'язок — норм.

Фора — мій респект і поважання! Пускають всіх, все є, хліб печуть у режимі реального часу, розплатитися можна карткою, все працює. Усі зворушливо одягають маски, коли заходять в магазини. Приємно вражена. Я купила шоколад і безалкогольне пиво — навіть якась нова марка.